

บทที่ ๑

"ตาพิยังไม่มาอีกเหรอ"

เสียงถามแถมบ่นนั้นบอกถึงความร้อนนอกร้อนใจ ยิ่งเมื่อยก
ข้อมือขึ้นดูเวลาจากนาฬิกาเรือนทองแล้วไม่เห็นบุตรชายหัวแก้วหัวแหวน
ผ่านประตูห้องบอลรูมโรงแรมดังซึ่งใช้เป็นที่พักงานมงคลสมรสของ
ญาติต่างๆ เข้ามาเสียที คุณราตรีก็ยังร้อนใจทวิคุณ

คุณไพศาลมองภรรยาที่ทำทำงานเหมือนหมี่ติดกรง โคลงศีระ
อย่างอ่อนใจให้ภรรยาและบุตรชายคนโตที่ไม่ยอมโผล่มาตามนัด เปรยว่า

"ท่าทางตาพิจะเบี้ยวชะละมะ้ง หมอนั้นมันหนัก"

"ตาพินะตาพิ...ทำเป็นรืปากดิบดี แล้วก็เบี้ยวทุกที"

"คุณยังไม่ชินอีกเหรอ"

สามีเข้าด้วยเสียงกลั้วหัวเราะ เรียกค้อนควักอย่างหมั่นไส้แถม
จุกจากภรรยา เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ 'ตาพิ' หรือ 'พิรล' หลบเลี่ยง
การมาร่วมงานเลี้ยงที่เธอหมายมั่นปั้นมือหนักหนาว่าจะใช้โอกาสนี้
แนะนำเขาให้รู้จักกับผู้หญิงที่เหมาะสมคู่ควรให้ได้

ไม่ทันที่เธอจะบ่นสามีหรือบุตรชายให้สาแก่ใจหายหงุดหงิด

สาวน้อยหน้าใสวัยยี่สิบปีก็เดินเร็วๆ มากะชิบข้างหูเธอซึ่งนั่งไม่ติดที่
ทั้งยังลากสามี่มายืนแถวประตูเข้าออกเป็นเพื่อนกันอีกด้วย

"แม่ขา พี่พายกับน้ำปิ่นจะกลับแล้วนะคะ"

"โอ้ย..." คุณราตรีถึงกับร้องอย่างหมดอาลัยตายอยาก เป็นอันว่า
แผนการอันสวยหรูที่เธอวาดไว้ 'เหลว' อีกครั้งหนึ่งแน่แล้ว "ตาพินะ
ตาพิ...ไม่ได้ตั้งใจเลย...มันน่าหนัก!"

บิดากับบุตรสาวคนเล็กสบตากันโดยอัตโนมัติ ต่างกลืนยิ้มขึ้น
ด้วยความรู้สึกเดียวกัน

ปากคุณราตรีทำท่าเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน แต่เอาเข้าจริงแล้ว 'แข็ง'
ใส่พิรไลได้ไม่นานเท่าไรหรือ...ใจอ่อนและอ่อนใจกับบุตรชายคนโต
ง่าย ๆ ทุกที

สตรีวัยกลางคนกับหญิงสาวที่คุณราตรีหมายมั่นปั้นมืออยากให้
บุตรชายรู้จักคบหาล้ำลาเพื่อน ผู้ใหญ่ และคนรู้จักเสรีก็เดินมาหา
เธอตรงทางออก

"ฉันทกลับก่อนนะตรี"

"จ๊ะ ว่างๆ ก็แวะมาเยี่ยมกันบ้างละ" คุณราตรีตอบรับด้วยสีหน้า
จืดเจื่อน ก่อนหันไปทางหญิงสาวร่างระหงที่ยืนอยู่ข้างเพื่อนสนิท บอก
อย่างปราณี "หนูพายด้วยนะจ๊ะ ลงกรุงเทพฯ เมื่อไหร่ก็แวะมาหาบ้าง"

ไปรยาปรับคำเบาๆ ด้วยท่าทางเรียบร้อย สร้างความพอใจให้เธอ
อย่างยิ่งยวด ศรีสะเกษของเธอจะต้องเป็นกุลสตรีแบบนี้ ไม่ใช่แม่ผู้หญิง
เปรี้ยวจืดกรืดกราดที่โทรศัพท์และมาตามหาพิรไลถึงบ้านแทบทุกวี่ทุกวันนั้น

เสียตาย...ที่คุณปิ่นแก้วกับไปรยาไม่ได้ปักหลักอยู่กรุงเทพฯ อย่าง
ถาวร ไม่นั้นคงหาโอกาสให้พ่อลูกชายตัวเสบบพบหญิงสาวได้ไม่ยากหรอก

แต่นี้ไปรยาอยู่ตั้งเซียงใหม่ แถมยังอยู่ห่างจากตัวเมืองมาก
พอสมควร บ้านของหญิงสาวทำกิจการรีสอร์ท ถ้าไม่มีกิจจำเป็นจริงๆ
ก็แทบไม่เคยทิ้งงานลงมาเที่ยวกรุงเทพฯ เลย ครั้นจะบอกให้พ่อตัวดี

ไปเที่ยวเชียงใหม่ พ่อนั้นก็คงเลือกพักโรงแรมมีระดับในตัวเมือง แทนที่จะเป็นรีสอร์ทกลางธรรมชาติอันเงียบสงบ ไร้แสงสีและความบันเทิงอย่างที่เขาสอบแน่

คิดดูแล้ว ระยะห่างระหว่างพิร์ลกับไปรยาก็ไกลพอกับ กรุงเทพฯ-เชียงใหม่ นั่นแหละ

ตกดึก คุณราตรียอมขึ้นนอนหลังจากถ่างตารอ (เง่ง) บุตรชาย คนโตจนสองยาม แล้วสับหงท้าวโขกพนักเก้าอี้ตั้งปึก คุณไพศาล ก็ตัดสินใจทันทีว่าควรเลิกรอพิร์ลได้แล้ว คุณราตรีขึ้นชั้นบนไปโดย บ่นอุบตลอดทาง ขณะที่บุตรสาวคนเล็กยังครึ่งนั่งครึ่งนอนอยู่บนพื้นไม้ ปาร์เก้ที่ซึ่งเคลื่อนไปด้วยเบาะและหมอนรูปตุ๊กตาที่เจ้าตัวโปรดปราน นักหนา เป็นต้องทิ้งแหมะไว้ทุกห้องที่ชอบใช้พักผ่อน หาไม่แล้วคง รู้สึกเหมือนมีอะไรขาดหายไปสักอย่าง

อันที่จริงคุณไพศาลก็บอกให้ฟิลินีขึ้นนอนด้วยเหมือนกัน แต่สาวน้อยขอผัดผ่อนไปก่อน เนื่องจากหนังเรื่องโปรดกำลังถึงจุดไคลแมกซ์ ดวงตากลมโตจ้องเบ่งที่โทรทัศน์ขนาดยี่สิบเก้านิ้วซึ่งกำลังฉาย ภาพยนตร์ต่างประเทศชื่อดังโดยไม่มีโฆษณาคั่น เนื่องจากเป็นช่อง เคเบิลทีวีที่เสียค่าชมรายเดือน ไม่ใช่ฟรีทีวีที่ดูได้ทุกบ้าน นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่หนังเรื่องนี้ฉาย แต่จะให้บอกจำนวนครั้งที่แน่นอนก็คงบอก ไม่ถูก รู้แต่ว่าวันเวียนฉายซ้ำแล้วซ้ำเล่าไม่ต่ำกว่าสิบรอบ แต่ถ้ามีเวลา ฟิลินีก็ดูมันทุกรอบนั่นแหละ

‘ดูแล้วดูอีก ไม่รู้ว่าจะซาบซึ่งอะไรนักหนา ก็เหมือนนิยายนำเน่า บ้านเราดี ๆ นี่แหละ แค่ว่าพระเอกผมสีทอง ตาสีฟ้า เป็นฝรั่งก็เท่านั้น’

พิร์ลเคยแหวะอย่างหมั่นไส้ ฟิลินีก็เถียงลิ

‘พี่พิไม่ซาบซึ่ง เพราะพี่พิไม่มีความโรแมนติกในหัวใจ’

ไป ๆ มา ๆ พิร์ลกลายเป็นคนความรู้สึกหยาบในสายตาน้องสาว

เสียอีก

ในทางกลับกัน พิณนี่ก็กลายเป็นพวกเจ้าน้ำตา อ่อนไหวง่ายในสายตาพี่ชายคนเดียวเหมือนกัน

เนื้อเรื่องดำเนินมาถึงบทสุดท้าย พระเอกยอมสละชีวิตเพื่อช่วยหญิงคนรัก ทั้งที่รู้ว่าทำแบบนั้นต้องตายแน่ พิณนี่ก็หน้าตาหมองซีมเศร้าตามไปด้วย ทำให้พี่ชายที่ก้าวเข้ามาเห็นสายหัว อดส่งเสียงปนแกมยาไม่ได้ว่า

"ดูจนชื่นใจแล้วยังไม่ชินอีกหรือยัยพิร์ล"

พิณนี่ตัวตาดตาเขียวชุนใส่คนชัดบรรยากาศซึ่งเป็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ หน้าตาหล่อเหลาคมคาย แต่งกายไม่ค่อยพิถีพิถันต่างจากปกติ เลื้อยเซ็ดแขนยาวถูกพับลวกๆ ขึ้นมาถึงข้อศอก ปลดกระดุมบนอกสองเม็ดด้วยความร้อน ปล่อยชายเลือ่รุ่มร่ายทับกางเกงขายาวสีดำสนิท และพาดเลื้อนอกสีเดียวกันไว้บนบ่า

อารมณ์เคลิ้มๆ ล่องลอยไปตามหนังของสาวน้อยมลายหายวับ จึงกล่าวโทษเขาเหมือนเช่นทุกครั้ง

"ที่พี่เป็นคนความรู้สึกลึกลับ ไม่มีวันเข้าใจความโรแมนติกอย่างนี้หรอก"

"เออ...ที่มันความรู้สึกลึกลับ" พิรลยอมรับด้วยเสียงกลั้วหัวเราะ นัยน์ตาคมเป็นประกายวิบวับ มองน้องสาวที่ยืนตัวขึ้นนั่งกลางวงล้อมหมอนสารพัดที่เจ้าตัวและคนรู้จักซื่อหามาให้ด้วยรู้ซึ้งในรสนิยามกัน แล้วอดคิดไม่ได้ว่าพิณนี่ดูเด็กกว่าอายุจริงหลายปีนัก ดวงหน้าอ่อนเยาว์อยู่ในกรอบผมหน้าม้าบางๆ รวบผมยาวเป็นลอนคลื่นไว้บนศีรษะด้วยกิ๊บพลาสติกสีชมพูอันโต สวมเสื้อยืดรุ่มร่ามใหญ่เกินตัวลายการ์ตูนที่เด็กๆ ชอบดูกัน ดูจากรูปร่างหน้าตาและพฤติกรรม บางครั้งเขาก็ไม่อยากเชื่อว่าเจ้าหล่อนกำลังจะเรียนจบเป็นบัณฑิตในปีการศึกษา

"ที่ไม่ใช่คนเหี้ยอย่างเรานี่ ถึงจะได้ร้องไห้ง่ายๆ"

"เขาเรียกว่า 'เซนซิทีฟ' ต่างหาก ไม่ใช่แหยม!"

น้องสาวเถียง เน้นหนักในคำที่มีความหมายว่า 'อ่อนไหว' ให้ได้ยินชัดๆ หากพี่ชายไม่เพียงไม่ใส่ใจ ยังหัวเราะขันสวนทางกับบรรยากาศ และเสียงประกอบในโทรทัศน์ที่เต็มไปด้วยความโศกเศร้า เมื่อพระเอกตายโดยที่ยังประสานมือกับนางเอกซึ่งร้องให้น้ำตาไหลพรากเต็มหน้าพรำเรียกชื่อคนรักเสียงแหบโหยเจือสะอื้นราวกับจะขาดใจตาม ทำให้ฟิลินหน้าองุ่น บ่นมึนงออย่างเสียอารมณ์

"ทุกทีเลย พี่พิไพล่มาที่ไรเป็นได้หมดมู้ดทุกที"

พิรลได้ยืนดั่งนั้นจึงสนองให้ถึงใจน้องสาว ด้วยการคว่ำริโมตขึ้นมากดเปลี่ยนช่องเป็นรายการกีฬาต่างประเทศเดี่ยวนั้น ทำเอาเจ้าหล่อนไว้อุ่น

"หนังยังไม่จบเลย มาเปลี่ยนของเค้าได้ไง เปลี่ยนคืนเพิร์ลเดี่ยวนี่นะพี่พิ"

"เดี๋ยวก่อนพี่พิ...ไม่ก็ไปเปิด DVD ดูที่หลังไปซื้อเก็บไว้บูชาด้วยไม่ใช่หรอเรานะ"

พี่ชายว่าอย่างไม่มีนัยซึ่งชอบ ไม่สนท่าทางกระพืดกระพืดของน้องสาวคนเดียว ถึงอย่างไรฟิลินก็ทำอะไรเขาไม่ได้ ที่หล่อนสามารถระบายอารมณ์ใส่ได้ก็คือหมอนรูปตุ๊กตาที่รายล้อมอยู่รอบตัวนั้นแหละ

"พี่พิบ้า!"

นั่นปะไร...สิ้นเสียงหัวน มือเล็กก็ฟาดปลัดบนตัวสุนัขขนปุย นี่ถ้าหล่อนชอบสะสมพวกตุ๊กตากระเบื้องเคลือบคงสนุกกว่านี้ละ ฟาดไปก็ลงไปก็ไม่ว่าเหมือนกันว่ามีหล่อนหรือตุ๊กตากระเบื้องจะแตกก่อน

"ว่าพี่ว่าเชื่อ ปากคอเราะราย..."

พิรลว่าด้วยเสียงกล้วหัวเราะ เดินไปทิ้งตัวนั่งบนโซฟาเดี่ยวใกล้กับคนหน้ามูม หยิบขวิดน้ำเย็นที่อีกฝ่ายเตรียมเป็นเสปียงกรังเทใส่แก้วดื่ม โดยไม่เหลียวแลขนมขบเคี้ยวที่วางไว้ข้างกันเลยสักนิด

สาวน้อยขบปาก ถลึงตาใส่พี่ชายอย่างหมั่นไส้ระคนขวาง
"ว่าเค้า แต่ก๊ากินของของเค้า"
"ก็ไม่ได้ติดป้ายห้ามกินไว้"
พี่ชายสวนกลับทันใจ น้องสาวกัดฟันกรอด...ว่าหล่อนเป็น
คนปากไวแล้วนะ พิร์ลกลับไวกว่าเสียอีก
นี่ไปครูหนึ่ง สาวน้อยก็เอ่ยถาม
"วันนี้ทำไมถึงเบียดนัดอีกแล้วล่ะ"
"คุณแม่ฝากถามพี่รี่ไงยัยเพิร์ล"
ถ้าว่าพิร์ลตอบไม่ตรงคำถาม พิสนี่ก็เข้าขายนั่นเหมือนกัน เพราะ
สาวน้อยเอ่ยว่า
"เสียตายที่พี่เบียดนัดไม่ยอมเจอหน้าพี่ปายสักที ลูกสาวเพื่อน
แม่เราเนอะอย่างงี้เลย" นิ้วหัวแม่มือถูกยกขึ้นยืนยันคำพูด "สวย ดูดี
ทั้งกิริยามารยาท การวางตัว การพูดจา ดีหมดทุกอย่าง เพิร์ลเห็น
แล้วปึ้งเลยล่ะ"
"ผู้หญิงปึ้งผู้หญิงเขาเรียกเลสเบียนนา"
พี่ชายดักคอ ทว่าน้องสาวไม่มีปฏิกิริยาหวั่นเสียอย่างที่คาด ตรงข้าม
กลับยิ้มย่องขณะเอ่ยว่า
"ถ้าพี่ปายเป็นเลสเบียนจริง คนที่เสียใจที่สุดน่าจะเป็นผู้ชายอย่าง
พี่ปิ่นนั่นแหละ"
"ฮึ! คนอย่างพี่หรือจะเสียใจ...ถึงผู้หญิงคนนั้นจะสวยจริงอย่าง
เราว่า แต่พี่ก็ไม่เอาหรอก กลัวลูกเกิดมาปัญญาอ่อน พี่ไม่ชอบผู้หญิง
สวยแต่ไร้สมอง ไม่รู้จักจัดการกับชีวิตและความต้องการของตัวเอง
ยอมให้ผู้หญิงการไปหมดทุกอย่างอย่างกับหุ่นยนต์ที่ถูกตั้งโปรแกรม
นั้น...ไม่ใช่สเป็กพี่!"
'หุ่นยนต์ที่ถูกตั้งโปรแกรม' ที่พิร์ลเอ่ยถึงก็มีหน้าตาไม่สู้ดีนัก เมื่อ

เดินทางกลับถึงที่พักซึ่งเป็นบ้านเดี่ยวขนาดกะทัดรัดในหมู่บ้านชานเมือง
กรุง

ไปปรยาเองก็ไม่ชอบการจับคู่ตามความต้องการที่อยากดองกัน
ของผู้ใหญ่ไม่แพ้ชายหนุ่ม เพียงแต่หล่อไม่แสดงออกอย่างโจ่งแจ้ง
เปิดเผยเหมือนเขาเท่านั้น

คุณปิ่นแก้วบอกเสมอว่าอยากให้เจอกัน จะได้อยู่ด้วยกันไว้ ส่วน
เรื่องจะแต่งงานกันหรือไม่นั้นเป็นเรื่องของอนาคต ไม่ได้คิดบังคับ
ทำให้หล่อไม่อาจขัดความต้องการของมารดา ยอมตามเธอไปด้วย
ความคิดว่าไปทำความรู้จักกันไว้ก็ได้ ไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไร แต่พริล
ทำให้หล่อเสียความรู้สึกมากขึ้นทุกที...ทุกที! เมื่อแคล้วคลาดกันครั้ง
แล้วครั้งเล่าด้วยเหตุผลที่หล่ออยากเรียกว่าเป็น 'ข้ออ้าง' ต่างๆ นานา!

ตอนแรกหล่อก็ไม่เดือดเนื้อร้อนใจหรอกว่าเขาจะมาหรือไม่
แต่พอถูกมองด้วยสายตาขอโทษจากคุณราตรี และเจอสายตาสงสาร
แกมสมเพช บางครั้งก็ขบขันระคนเยาะหยันจากใครหลายคนที่อยู่
การจับคู่ครั้งนี้ บ่อยครั้งเขาก็นึกโกรธชายหนุ่มบ้างเหมือนกัน

เขาทำให้หล่อเหนื่อยใจ ค่า คล้ายกับ...เป็นฝ่ายง้อผู้ชาย อยากรู้จัก
เขาจนตัวชี้ตัวสันขนาดติดตามมารดาไปร่วมงานต่างๆ ที่คาดว่าเขา
จะไปด้วยทุกงาน

ทั้งที่จริงแล้ว...ไม่เลย!

ไปปรยาไม่เห็นอยากรู้จักบุตรชายหัวแก้วหัวแหวนของคุณราตรี
เลยสักนิด แค่ได้ยินกิตติศัพท์และได้พบการปฏิเสธด้วยข้ออ้างนำซึ่ง
สารพัด หล่อก็ได้ข้อสรุปแล้วว่าผู้ชายพรรคนี้ไม่คู่ควรแก่การรู้จัก
คบหาด้วยอย่างยิ่ง

แต่ติดที่คุณปิ่นแก้วตั้งความหวังไว้มากเหลือเกิน ตรงนี้แหละ
ที่ทำให้หล่อนระอึกระอ่วนใจเสมอ

"หนูปาย...คิดอะไรอยู่จ๊ะ"

คุณปิ่นแก้วเดินเข้ามาในห้องพักผ่อน เอ่ยถามบุตรสาวที่นั่งเหม่อ
ออกไปนอกหน้าต่างซึ่งกว้างและยาวเท่ากับผนังด้านหนึ่ง แลเห็น
สนามหญ้าเล็กๆ ที่มีแปลงดอกไม้ติดกำแพงสีขาว และต้นไม้ร่มครึ้ม
ในความมืดสลัว

หญิงสาวหันกลับไปมองมารดา มีแววลังเลเล็กน้อยในดวงตา
คมงามขณะหยิ่งเสียงถาม

"ถ้าบายไม่ได้รู้จักกับคุณพิร็จจริง แม่จะผิดหวังมากไหมคะ"

"ก็คงนิดหน่อย" คุณปิ่นแก้วตอบพลางถอนใจ เมื่อเห็นแววตา
รู้ทันของบุตรสาว "เฮ้อ...ก็ได้จ้ะ แม่ยอมรับว่าถ้าเป็นแบบนี้จริง แม่
คงผิดหวังมากทีเดียว ไม่ใช่แม่คนเดียวนะ ราตรีด้วย...เพราะเราทั้งคู่
ตั้งความหวังกับเรื่องนี้ไว้มาก ความจริงแม่โกรธนะ อุตสาหัสหนักัน
ดิบดีแล้วแท้ๆ แม่พาลูกสาวของแม่ไปได้ แต่ราตรีกลับพาลูกชายตัวเอง
มาไม่ได้สักหน...แต่พอเห็นหน้าตาเจื่อนๆ ของราตรีแล้วก็โกรธไม่ลง
สักที เพราะแม่รู้ว่าเขาพยายามเต็มที่แล้ว แต่ลูกชายเขาหลบเลี่ยงเก่ง
เป็นที่หนึ่ง แม่เสียใจที่มันเป็นอย่างนี้นะบาย..."

ผู้เป็นมารดาถอนใจเฮือก โอบบ่าและลูบผมดำยาวเหยียดตรง
ของบุตรสาวอย่างขอโทษ

"แม่รู้ว่าหนูรู้สึกยังไง แม่เห็นว่าใครๆ มองหนูด้วยสายตาแบบ
ไหน แต่แม่ก็ยิ่งเอาแต่ใจ พาหนูไปงานนั่นงานนี้เพื่อพบเขา เพราะ
คิดว่าราตรีอาจพาเขามาได้จริงอย่างที่พูด แต่แม่ก็คิดผิด..."

หญิงสาวไม่ออกความเห็น ปล่อยให้มารดาระบายความในใจต่อไป

"ในเมื่อเขาไม่ยอมรับรู้จักเรากันนี่ แม่กับราตรีก็ยังคงเป็นเพื่อน
กันเหมือนเดิม ส่วนลูกชายเขาละ แม่ไม่สนแล้ว จบแค่นี้แหละ...
พอกันที!"

คุณปิ่นแก้วกระแทกเสียงดุตันอย่างแค้นเคือง นัยน์ตาวาบวับ
จัดจ้าอย่างตั้งใจจะทำตามนั้น!

"แเกาะแเกาะ...มาถอนหงอกฉันตอนแเกาะ รับประทานส่งๆ แล้วยังไม่ทำตามคำพูด ฉันล่ะกลัวหัวใจกับแเกาะจริงๆ!"

พอพิรลเดินลงมาข้างล่างในตอนสาย คุณราตรีก็เปิดฉากถล่มบุตรชายแบบไม่ให้ตั้งตัวติด รัวคำพูดเป็นปืนกลกราดใส่ชายหนุ่มที่ยังตื่นไม่เต็มตา ท่ามกลางสายตาสนอกสนใจหลายคู่ ทั้งคุณไพศาล พิลินี และบรรดาคนรับใช้ที่หูไว่นักกับเรื่องแบบนี้

คุณไพศาลโบกมือไล่สาวใช้ที่เซ็ดกระจกตู้โชว์ให้ออกไปก่อน เหลือเพียงคนในครอบครัวที่ได้ชมละครโรงเล็ก ซึ่งนำเสนอโดยคุณราตรีและพิรล

บทบาทก็เดิมๆ เหมือนเคย คือคุณราตรีเป็นฝ่ายป่น ส่วนพิรลเป็นฝ่ายฟังแบบเข้าหูซ้ายทะลุออกหูขวา ไม่ได้ซึมซาบเข้าไปในสมองเลยสักนิด ชายหนุ่มทั้งตัวนั่งบนโซฟาเดี่ยว ยกมือปิดปากหวอดพลาบเสยผมดกดำที่ยุ่งนิดๆ ให้เข้าที่ เพราะไม่ได้จัดการให้เรียบร้อยก่อนลงมาข้างล่าง เป็นไปในแบบที่พิลินีค่อนข้างอดเสมอว่า

'พี่นี่ะ ตื่นปุ๊บก็หิวปั๊บ ไม่มีอารมณ์ทำอะไรนอกจากกิน'

'ก็คนมันเหนื่อยนี่ยัยพิรล ทำงานมาทั้งวัน กลับถึงบ้านก็อยากนอนอย่างเดียวเลย อีกอย่าง...อาหารเข้าก็สำคัญที่สุด จะไม่ให้พี่กินได้ไง'

'ถ้าพี่เที่ยวให้มันเหนื่อยหน่อยก็คงไม่เห็นเหนื่อยนักหรอก แล้วยังเข้าของพี่นี่ะเธอ...ขอโทษที ตอนนี่เขาเรียกมือเทียงแล้วนะพี่'

น้องสาวว่า ทำตัวเหมือนเป็นแม่คนที่สองในบางที

เมื่อผู้หญิงสองคนที่เวดล้อมอยู่รอบตัวชอบวุ่นวายจัดระเบียบชีวิตให้เขานัก พิรลจึงไม่ต้องการให้มีคนที่สามมาช่วยอีกแรง จึงตั้งมั่นว่าจะไม่มี 'เมีย' เป็นตัวเป็นตนจนกว่าพิลินีจะแต่งงานออกเรือนไปก่อน

"ตาพิ นี่แเกาะแม่พูดบ้างหรือเปล่า"

คุณราตรียื่นคำหวับุตรชายถามอย่างเหลืออด ซึ่งฝ่ายนั้นทำตัวกวนโมโหได้ดีเยี่ยม เงยหน้าขึ้นมองเธอ แล้วว่าไปคนละทางกับสิ่งที่

ถูกถามหน้าตาเฉย

"หิวจังเลยอะแม่ วันนี้มีอะไรกินมั่ง"

"ตาพิ!" คุณราตรีแผดเสียงลั่น ขณะที่สามีกับบุตรสาวกลั่นยิ้มกันจนเมื่อแยกแ้ม ไม่กล้าปล่อยเสียงหัวเราะออกไป กลัวถูกถล่มใส่เป็นเพื่อนพริ้วด้วยนั่นเอง

"อย่าเสียงดังสิชะแม่ เดียวก็เจ็บคอหροก แล้วทำหน้าบึ้งแบบนี้ ไม่ดีนะชะ ผิวจะเหี่ยวย่นเร็ว ต้องเสียงดังค์ยึดก่อนกำหนดอีก" บุตรชายหัวแก้วหัวแหวนเตือนด้วยความหวังดี หากทำให้มารดาโกรธจนควันแทบออกจากหู จึงเริ่มรายการเทศนาโปรดเขาเป็นชุด ทั้งเรื่องเมื่อคืน และเรื่องที่เขาเพิ่งก่อขึ้นเมื่อกี้ หากพริ้วเคยชินกับเรื่องแบบนี้ดีแล้ว จึงปล่อยให้มารดาว่ากล่าวตามใจชอบ ไม่ได้เถียงเพื่อให้เรื่องยุติเร็วที่สุด จนเห็นเธอหายใจหอบ หมดคำพูด ไม่รู้จะสรรหาอะไรมาลั้งสอนแล้ว ชายหนุ่มถึงได้ถามหน้าซื่อ

"จบแล้วไซ้ไหมชะ ผมจะได้ไปกินข้าวเสียที"

"ตาพิ โอ้ย...แก...แม่ไม่รู้จะพูดกับคนอย่างแกยังไง แกถึงจะซึ้งถึงจะเข้าใจ ที่เสียเวลาพูดทั้งหมดนั้น ลีซอให้ควายฟังแท้ๆ"

บุตรชายยกไหล่ ไม่สะทกสะท้านที่ถูกเปรียบเป็นสัตว์มีเขาดำเป็นเหยียง ซ้ำยังบอกหยิ่งๆ

"ผมเข้าใจที่แม่พูดมาทั้งหมดนั้นแหละ เพียงแต่ไม่ยอมทำตามเท่านั้น เป็นอันว่าเรื่องผมกับหนูปิ่นปายอะไรนั้นจบกันแล้วนะชะ"

คุณราตรีซึ้งตาดูใส่ อยากรจะทูปพ่อตัวร้ายสักปึก แต่รู้ว่าทำไปก็ไร้ประโยชน์ มีแต่เปลืองแรงและเจ็บมือฟรี เพราะพริ้วไม่ใช่ไม้อ่อนดัดง่าย แต่เป็นไม้แก่ดัดยาก แถมยังเหนียวเกินแกงอีกต่างหาก คุณปิ่นแก้วเองก็ไม่ได้กระตือรือร้นอยากได้เขาเป็นเขยขวัญอีกแล้วด้วย ยิ่งคิดคุณราตรีก็ยิ่งหงุดหงิดบุตรชายที่ไม่ได้ตั้งใจ จึงกระแทกเสียงบอกอย่างขุ่นเคืองติดประชิดประชันนิตๆ

"ถึงฉันไม่อยากจบ แต่ทางโน้นเขาก็โทรมาขอจบเรื่องนี้ไปเรียบร้อยแล้วล่ะ แกว่งใจได้เลยว่าไม่มีวันได้เป็นเขยเขาเด็ดขาด... ไม่มีใครเขาอยากได้แก่ไปทำพันธุ์แล้ว!"

พิรลหรือจะเดือดเนื้อร้อนใจ กลับยิ้มกริ่มสมใจไปนะสิ!

ก่อนกลับเชียงใหม่ ไปรยามีนัดสังสรรค์กับเพื่อนสนิทที่เรียนมหาวิทยาลัยเดียวกัน ซึ่งหลังจากเรียนจบต่างก็แยกย้ายกันไปตามทางหญิงสาวกลับบ้านทางภาคเหนือ ส่วนเพื่อนที่เป็นชาวกรุงแต่กำเนิดก็ปักหลักทำงานอยู่ที่นั่น นานๆ ถึงจะได้รวมตัวกันที จึงไม่มีใครปล่อยโอกาสนั้นให้ผ่านเลยไป

อันที่จริงคืนนี้คุณป้าแกวก็มีนัดกับคุณราตรีเหมือนกัน แต่เธอไม่ได้ขอร้องแถมบังคับให้บุตรสาวตามไปเพื่อจะได้พบพิรลอีก

คุณป้าแกวเป็นผู้หญิงใจเด็ด เมื่อบอกว่า 'ไม่' ก็คือไม่อย่างเด็ดขาด

ไม่มีโอกาสสำหรับพิรลอีกต่อไป...

แต่ชายหนุ่มคงไม่รู้สิกรู้สมอะไร เพราะต้องการแบบนี้ตั้งแต่ต้น ส่วนตัวไปรยารู้สึกเสียหน้านิดหน่อยที่ถูกผู้ชายปฏิเสธ แม้จะไม่ได้ยินเป็นคำพูดชัดๆ แต่พฤติกรรมหลบเลี่ยงของเขาก็ไม่ต่างจากการปฏิเสธซึ่งหน้านั้นแหละ

หญิงสาวเดินเข้าไปในสวนอาหารซึ่งเป็นเรือนยกพื้นสูงอยู่กลางบึงกวาดตามองหาใบหน้าที่คุณเคย ก่อนยิ้มเมื่อเห็นเพื่อนสนิทสามคนโบกมือพลางร้องเรียก

"ทางนี้... ย้ายปาย ทางนี้..."

"โทษทีที่มาสายไปหน่อย"

หญิงสาวบอก ทั้งตัวนั่งบนเก้าอี้ว่าง ลมราตรีพัดโชยเย็นสบาย เพราะโต๊ะนี้อยู่ติดระเบียงไม้ ไม่มีหลังคาหน้าจั่วคลุมหัวเหมือนพื้นที่

ตรงกลางเรือน

"ไม่เป็นไร...เราเข้าใจ สาวบ้านนอกไม่ค่อยได้เข้ากรุงก็กะเวลาใช้รถใช้ถนนไม่เก่งอย่างนี้แหละ"

กมลจิบปากจิบคอว่า เรียกเสียงหัวเราะจากเพื่อน แม้แต่ไปรยา ก็ยังหัวเราะด้วย ไม่ถือสาหาความอะไร เพราะรู้ว่าเพื่อนพูดเล่นอย่างคะนองปากให้เป็นเรื่องตลกมากกว่าจะตลกกันจริงจัง

สี่สาวกินข้าวพลางพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน ชุดคุยเรื่องเก่ามาหยอกล้อ และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ใหม่ๆ ที่พบเจอมาให้ฟังทั้งจากการงานและการท่องเที่ยว จนกระทั่งดวงดาวถามขึ้นอย่างขลาดอายในตอนหนึ่ง

"ปาย...ช่วงปลายเดือนหน้าตัวลงมากกรุงเทพฯ อีกครั้งได้ไหม"

คนถูกขอร้องเลิกคิ้วเร็วขึ้นเล็กน้อยอย่างฉฉฉ "ทำไม่เธอ"

"คือ...เราจะหมั้นปลายเดือนหน้านี่"

"หา!?" เพื่อนทุกคนร้อง ทิ้งข้อลงบนจานอย่างพร้อมเพรียง โดยไม่ต้องมีผู้กำกับจังหวะ เสาวนีย์ที่กำลังดื่มน้ำถึงกับสำลักไอแค้ๆ ไปรยาจึงเอื้อมมือไปลูบหลังให้ โดยที่สายตาไม่คลาดจากใบหน้าซุบซิบสี่เรื่องของเพื่อนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม

"จริงหรือดาว"

"จ๊ะ...คุณแม่เพิ่งไปดูฤกษ์มาวันนี้เอง"

"กับใคร! เธอมีแฟนเมื่อไหร่ ทำไม่ไม่บอกพวกเรามั่ง เก็บเงียบมาบอกเอาตอนที่หมั้นอยู่เดือนสองเดือนแล้วอย่างนี้นะเธอ!" กมลที่นั่งอยู่ข้างๆ โวยวายถามขึ้นเป็นชุด

"ก็เราไม่แน่ใจในตัวเขาเนี่ย" ดวงดาวอุบอิบตอบ ใช้ช้อนเขี่ยข้าวในจานแก้มือ "ตอนแรกเขาเจ้าชู้จะตาย เรายังคิดว่าเขามาล้อเล่น มาแน่ใจว่าเขาจริงจังก็ตอนที่สารภาพรักและขอแต่งงานด้วยนี่แหละ"

"เธอรู้จักกับเขามานานเท่าไรหา"

"สามครึ่ง..." ดวงดาวตอบไม่เต็มเสียงเท่าไร
สาวนีย์หายใจแรง มองเพื่อนตาโต "ตั้งสามปีครึ่งเชียวเธอ!
นี่เธอแอบคบกับเขามาตั้งแต่ตอนที่พวกเราขังเรียนอยู่ด้วยกัน แล้ว
เก็บเป็นความลับนานขนาดนั้นได้ยังไง!"

"ไม่ใช่สามปีครึ่งนะ...สามเดือนครึ่งต่างหาก..."

ดวงดาวแก้ไขให้ถูกต้อง ทำเอาเพื่อนสาวคนเดิมตาพองแทบจะ
พลัดออกจากเบ้า อุทานเสียงลั่น

"สามเดือนครึ่ง!"

"จ๊ะ" คนมีความรักตอบอ่อยๆ

"ไม่เร็วไปหน่อยเธอ เพิ่งจะรู้จักกันแค่สามเดือนครึ่งก็ตกลงใจ
รับหมั้นเขาแล้ว" ไปรยาท้วงบ้าง

"เราก็ว่ามันเร็วเหมือนกัน แต่เขาอยากหมั้นไว้มาก่อน และกว่าจะถึง
วันหมั้นก็อีกตั้งห้าสิบหกวัน..."

"ถึงขนาดนับวันรอเชียวเธอ!" สาวนีย์แทรกถามทั้งที่ยังตาพอง
ไม่เลิก "แน่ใจหรือว่ารักเขาจริงนะ"

"เราไม่เคยรู้สึกแบบนี้กับใครมาก่อน เวลาที่อยู่ใกล้เขา เรามี
ความสุขมาก..."

ดวงดาวพูดด้วยท่าทางเคลิ้มฝัน กมลากับสาวนีย์เห็นแล้วทนไม่
ไหว ทำท่าเหมือนจะอาเจียน ขณะที่ไปรยาวางหน้าหนึ่งก่อนถามเสียงเรียบ

"แล้วจะหมั้นกันสักกี่ปี"

"คงไม่ถึงปีหรอก พี่ภพบอกว่าหมั้นกันสักสี่ห้าเดือนก็พอแล้ว"

"ตัวยังรู้จักเขาไม่ดีพอเลยนะ"

"แล้วจะให้รู้จักกันสักขนาดไหนล่ะ บางคนคบกันเป็นสิบปี อยู่
ด้วยกันไม่ถึงปีก็เลิกกัน เพราะฉะนั้นจะเอาเวลาคบหามาวัดอนาคต
ไม่ได้หรอกนะ เราเชื่อว่าเขาจริงใจต่อเรา แม่เขาก็ใจดีกับเรามากด้วย
ชีวิตคู่ของเราไม่น่าจะมีปัญหาอะไร"

"แล้วความเจ้าชู้ของเขาล่ะ"

"เขาหยุดตั้งแต่ตอนที่เจอเราแล้ว"

"ใครบอก" เสาวนีย์แหงเสียงแหลม

"เขาบอกเราเอง" ดวงดาวตอบตามตรง

"โอ้เอ๊ย...ยัยดาว เขอมนหัวอ่อน ใครพูดอะไรก็เชื่อหมด" กมลลาชี้หน้าว่าเข้าใจ "ผู้ชายมีหรือจะทิ้งลายเลื่อง่ายๆ"

"แม่เขาก็ยืนยันด้วยนะ"

"แม่ลูกก็ต้องเข้าข้างกันอยู่แล้ว"

"แต่เราเชื่อเขานะ"

"อย่าเชื่อในสิ่งที่ยังไม่ได้พิสูจน์" เสาวนีย์บอกเสียงเข้มพอกับสีหน้า "ดินะที่เธอบอกเราก่อนรับหมั้น ไม่งั้นคงแก้ไขอะไรไม่ทันแน่"

"พวกเธอจะไม่ให้เราหมั้นกับเขาหรือ..."

"ไม่ต้องทำเสียงเหมือนจะขาดใจอย่างนั้นหรอกนะ" เสาวนีย์ว่าพลางค้อนปะหลับปะหลือก "พวกเราแค่อยากพิสูจน์ว่าเขาทิ้งลายเลื่อแล้วจริงหรือ ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง... เขาก็ดีพอสำหรับเธอในระดับหนึ่ง"

"แล้วจะพิสูจน์ยังไงล่ะ" ดวงดาวถามอย่างกล้าๆ กลัวๆ

"ขอฉันคิดก่อน"

เสาวนีย์ยกมือจับคางอย่างครุ่นคิด ขณะที่คนอื่นรวบซ้อน หมดความอยากอาหารโดยสิ้นเชิง

ไม่มีใครคิดว่าดวงดาวจะได้แต่งงานเป็นรายแรก... หญิงสาวเป็นผู้หญิงหน้าตาธรรมดา อุปนิสัยส่วนตัวเป็นคนเรียบร้อยและซื่อๆ สมัยเรียนมีคนมาชอบพอหล่อนบ้างเหมือนกัน แต่ความที่ไม่กล้ากับเรื่องแบบนั้น จึงใช้เพื่อนเป็นโล่ป้องกันตัวมาโดยตลอด

นอกเหนือจากความประหลาดใจ พวกหล่อนก็มีความเป็นห่วง... กลัวเพื่อนจะถูกหลอก ถ้าไม่หาทางพิสูจน์ 'ว่าที่เพื่อนชาย' ให้แน่ใจ พวกหล่อนคงหาความสบายใจไม่ได้แน่

ดวงดาวรอคอยคำตอบจากเพื่อนด้วยใจดี ๆ ต่อมา ผลลัพธ์ที่รออยู่ปลายทางทำให้หล่อนคิดหนัก ใจหนึ่งอยากปรามเพื่อนให้ล้มเลิกสิ่งที่คิดจะทำ แต่อีกใจหนึ่งก็อยากรู้ความจริงว่าคนรักเป็นเช่นไรกันแน่

หญิงสาวกวาดตามองไปรอบตัวราวกับจะค้นหาความกล้าให้เจอในความมืด ชะงักก็เมื่อเห็นชายหนุ่มกลุ่มหนึ่งเดินมาตามทางบงอชิดเคี้ยวจากลานจอดรถ ตัดผ่านสนามที่มีไม้ประดับตกแต่งมาจนถึงบันไดเวียน

ดวงตากลมโตเบิกขึ้นเล็กน้อยอย่างประหลาดใจ

"นั่นพี่ภานี่"

เสียงร้องอย่างดีใจทำให้สามสาวที่ขมวดคิ้วนี้วุ่นวายอย่างใช้ความคิดหันขวับไปมองเป็นตาเดียว

"พวกเธออยากรู้จักแฟนเราใช่ไหม บังเอิญจริง เขาก็มาที่นี่กับเพื่อนด้วย เดี่ยวจะแนะนำให้รู้จักนะ"

"ไม่ต้อง" เสาวนีย์รีบห้าม และหันไปบอกเพื่อนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามด้วยความคิดเร็วใจ "ยัยก๊วยจ่ายค่าอาหารไปก่อน เดี่ยวค่อยหารกันทีหลัง ส่วนยัยดาวกับยัยปายตามฉันมานี้ อย่าให้เขาเห็นพวกเธอเสียวนะ"

"จะทำอะไรนะ" ไปรยาถามอย่างขឹងใจ ขณะที่ปล่อยตัวไปตามแรงดึงของเพื่อน โดยมีดวงดาวเดินแกมวิ่งตามหลังมาอย่างไม่เข้าใจ เหลียวมองกมลลาที่ถูกทิ้งและชะเง้อมองคนรักที่กำลังเดินขึ้นเรือนมาก่อนนกสายตามองเพื่อนสาวที่อยู่หน้าสุดอย่างงุนงงสงสัย

เสาวนีย์เหลียวกลับไปมองเพื่อน ตอบด้วยใบหน้าที่ยิ้มย่อง

"เราจะพิสูจน์ลายเสือของเขายังไงล่ะ"

สถานที่ที่เสาวนีย์พาเพื่อนไปประชุมคือหน้าห้องนำหญิงอันเงียบสงบ หลังจากมองซ้ายมองขวาจนแน่ใจว่าไม่มีใครอยู่ในรัศมีหล่อนก็กระซิบบอกแผนเด็ดให้เพื่อนรู้ ตอนแรกไปรยาก็เงี้ยวฟังอย่างสนใจเช่นเดียวกับดวงดาว แต่พอฟังจบก็ตัวแข็งทื่อ มองหน้าเพื่อน

อย่างตกใจเกมคาดไม่ถึง ก่อนสายหน้าหวิว ปฏิเสธเป็นพัลวัน

"ไม่เอา! เป็นตายยังไงเราก็ไม่เล่นด้วยเด็ดขาด จะให้เราทำเรื่องน่าอายแบบนั้นได้ยังไง ไม่เอา!"

"น่า...ปาย เพื่อเพื่อนนะ พิสูจน์กันจริงๆ ไปเลยว่าลับหลังยัยดาว เขาเป็นคนยังไง วิธีนี้แหละเด็ดสุด"

"ด้วยการให้ฉันไปยั่วยวนเขานี้แหละ..." ไปรยาทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้หรือไม่ก็บีบคอดันคิดให้ตาย

"ไม่ใช่ยั่วยวน" เสาวนีย์รีบแก้ก่อนจะถูกฆาตกรรม "แค่แกล้งเล่นหูเล่นตาทำเป็นสนใจเขานิดหน่อย...ดูซิว่าเขาจะทำยังไง ปายเหมาะกับหน้าที่ที่สุด เพราะปายไม่ได้อยู่กรุงเทพฯ เขาคงไม่เคยเห็นปายมาก่อน แล้วปายก็สวย รูปร่างก็ดี เนี่ย...ถอดเสื้อนอกออกกวอดเสื้อพอดีตัวสวยๆ ของปาย รับรองว่าพวกผู้ชายต้องมองตรึม"

เพื่อนสาวว่าพาลงขยับเข้าไปช่วยถอดเสื้อนอกสีดำเนื้อบางออก หากไปรยายื้อไว้ด้วยความกระดากใจ

"ไปจ้างผู้หญิงอื่นเถอะ"

"ไม่ได้หรอก...เรื่องแบบนี้ใช้คนรู้จักดีกว่า จะได้ไม่เดือดร้อนทีหลังด้วย นะ...ปาย...ช่วยกันหน่อยเถอะ ไม่ยากสำหรับปายหรอก คิดว่าเป็นละครเวทีอีกเรื่องหนึ่งแล้วกัน สมัยเรียนปายก็ขึ้นเวทีบ่อยๆ อยู่แล้วนี่...ปาย...ทำเพื่อเพื่อนสักหน นะ...นะ..." เสาวนีย์หว่านล้อมระคนอ่อนสุดฤทธิ์

ไปรยาทำหน้าที่น่ายาก มองดวงดาวซึ่งหน้าขาวซีดราวกระดากทำทางหวาดหวั่นกับสิ่งที่คิดจะทำไม่น้อยเหมือนกัน

"ว่าไงดาว" ถามด้วยความหวังว่าต้นเรื่องจะไม่เล่นด้วย เสาวนีย์จะได้เลิกตี้อ แต่ดวงดาวกลับตอบว่า

"ความจริงเรากลัวนะ แต่เราก็อยากรู้เหมือนกันว่าเขาเป็นคนยังไง ช่วยเราหน่อยเถอะนะปาย"

คนถูกขอร้องกลอกตาขึ้นข้างบนพาลงถอนใจเฮือก

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)